

Prestens Dotter i Taubenhain.

I Kyrkherrns trädgård wid Taubenhain
 Vår ett af de nattliga spöken,
 Det pustlar så ångsligt wid löffsalens fot,
 Det raslar och prasslar och spjernar emot,
 Likt dufwan, som gripes af höken.

2. Wid groddammen smyger om natten ett blöf,
 Som sorgligt flammor och fliner;
 Det har ingen wext hwarken rot eller hägn,
 Ej någonsin faller der dagg eller regn,
 Blott vinden der klagande hwiner.

3. Herr Pastorens Dotter i Taubenhain
 Stod ännu i flor som en blomma,
 Och menlös war flickan, och wacker hon war,
 En mångd af Friare alla dar
 Till henne i Prestgården komma.

4. Der borta om bäcken, på kullen ett Slott
 Ser ned öfwer Byen i dalen
 Det prälar så prägtigt med rikdom och smak;
 Som speglar dess fenster, som stål är dess tak
 Som glänsande silfwer, Portalen.

5. Der lefde en Herre i sus och i dus:
 Von Falkenstein, säger min saga
 Att Slottet såg Jungfrun beständigt på sned

Beståndigt slog hjertat när unga herrn red,
I lysande rustning att jaga.

6. På silkeslent papper till henne han skref,
Omrandadt med gyllene kanter,
Han sände, infattad i perlor och guld,
Sin bild uti hjertsform, så nyter och huld,
Derjemte en ring med demanter.

7. "Rosette! låt dem komma och rida och gå,
"Haf mod att ge korgen åt alla,
"Långt bättre är lotten, som dig är bestärd,
"Dig tror jag den ståtliga Riddare värd,
"Som bönder och gods kan befalla.

8. "Jag önskade gerna med dig ett par ord
"I hemlig förtrollighet språka
"Jag väntar så höra mitt öde af dig;
"Kom — frukta för intet, förtro dig åt mig;
"Kom, låt mig i aften dig råka.

9. "I aften vid midnatt, hör waktelens sång,
"I hwetåkern nedan om hagen,
"När nåktergalhanen då lockar sin brud
"Med kärlekens ömma, förtrollande ljud
"Kom, låt mig ej blifwa bedragen!"

10. Han kom, i sin yswiga slängklappa svepte
Han kom vid den mörkaste stunden
Han smög sig, omgjordad med wapen och spjut,

Så tyst som en sjäder — så tyst smög han ut,
Och gaf några smulor åt hunden.

11. Och waktelen slog sina gälla slag
I hwetåkern nedan om hagen. —
När nåktergalhanen då lockat sin brud
Med kärlekens ömma, förtrollande ljud,
Kom flickan. — Han blef ej bedragen.

12. Han wiste att wägen med swelsfulla ord
Till bra och hjerta sig leta,
Den älskande alltid så lättrogen är
Han wiste att med sina ömma begär
Den qwinnlige swagheten reta.

13. Han swor henne trohet så helligt och dyrt;
Han wiste så listigt sig stika,
Att huru hon stridde och huru han brann,
Blef hon öfwerwunnen, och åter swor han:
"Det skall icke ångra dig, flicka!"

14. De gingo till lössalen, dyfter och tyst,
Af blommande häggas omhulstad:
Der slog hennes hjerta, der glödde dess munt,
Der blef hennes öfslud, i frestelsens stund,
Så grymt och så nestligt förgiftad.

15. Så snart ärtånglorne rundtomkring
De wispade blommorna strödde,
Var flickans munterhet redan sin los,
Till snö förbleknade lindernas ros,
Och elden i ögonen dödde.

16. När rågen begynte för sommarens flåge
 I gulnade vågor sig påfwa,
 Och kersbåren, rodnande, båda sin höst:
 Då swälde hos flickan dess flotrunda bröst,
 Och tröjorna blefwo för snåfwa.

17. När lian gick fram öfwer ångar och sålt,
 Så underlig flicka sig lände;
 När höstwinden fram öfwer markena drog,
 Och regnsturen ströde uti rågstubben slog,
 Hon döljde ej mer sitt elände.

18. Dess Fader, en hård, obemäkelig man,
 Skrek högt till den arma Rosetta:
 "Föraktliga flicka! hvad har du nu gjort?
 Fort, fly från min åsyn, olyckliga! fort,
 Och stäffa försörjaren till råtta!"

19. Han snodde dess yfwiga hår om sin hand,
 Så grymt war hans faderne-wälde.
 Här halp ingen klagan, här halp ingen bön;
 Han slog henne — Huden, så hwit och så rön,
 Den blödde, den swed och den swälde.

20. Han bresf henne ut i en kolswart natt,
 Der kring henne stormarne tjuta
 Hon klättrar de törnlga klipporna opp
 Och trefwar till Falkenstens port, i det hopp
 Att tröst för sitt lidande njuta.

21. "Och! we mig, att du mig till moder har
 gjort

"För än du mig gjorde till maka!
 "Se här, ack! se här nu min grusliga lott,
 "Den lön som jag bär för mitt nefliga brott,
 "Och säg, hwilken står mig tillbaka?"

22. Hon kastar sig snystande, inell hans bröst,
 Hon tigger, hon ber och hon gråter:
 "Den nesa, du gjort mig, förbättra igen,
 "Och är du densamme som gjorde mig den,
 "Så gif mig min ära nu åter."

23. Han swarade: "Flicka, det gör mig rätt ondt,
 Det skall mig din Far så betala
 Först gif dig tillfreds, du skall finna hos mig
 Körplågnig och stötsel, och sedan med dig
 Jag här om får vidare tala."

24. "Ack! frågan är icke om stötsel och bröd;
 "Det ger mig ej åter min ära.
 "Du swor en gång helligt att ta mig till Brud:
 "Så kom då att nu, inför wittnen och Gud,
 "Af Fader och Prest mig begära."

25. Marraaktiga flicka! så mente jag ej;
 Hur kan jag till Hustru dig taga?
 Jag drar ju min härkomst af adeligt blod,
 Och blott för din life kan du wara god:
 Min ätt skulle stämmas och klaga.

26. Min wän, jag skall göra för dig hvad jag
 kan,

Min Husjungsfru skall du så blifwa.
 Se'n har jag en Jägare, wacker och ung —
 Han winner ditt tycke — det kostar min pung
 Och spelet wi widare drifwa.

27. "Att Gud dig, förrådste, nedrige bof!
 "Till helwete måtte fördomma!
 "Som Fru jag wanårar ditt Adliga blod;
 "Men mins du den stunden då du hade mod
 "Din Att för din låga att glömma?

28. Så gå då och tag dig en Adellig Fru:
 "Förträckligt skall bladet sig wända
 "Gud höre, Gud se och Gud dömmen oss nu!
 "Och måtte en ufling, så nedrig som du,
 "Din Adliga sång en gång stända.

29. "Då tänne du, nidling! hur roligt det är
 "Förtwifla om ära och lycka,
 "Gör då på din famliga lefnad ett slut
 "Och rasande dig genom tinningen stjut
 "Och se'n må dig djefarne flycka.

30. Hon ryste förfärligt, men samlade sig;
 Så sprang hon förtwiflad tillbaka,
 Bland törnen och tistlar, med blödande hål,
 Förstörd och förvirrad till sinnen och själ,
 Dem harmen och lidandet staka."

31. "Hwarthån nu, hwarthån, o barmhertige
 Gud!

"Hwarthån mig på jorden nu wända?
 Förlorad, förtwiflad till heder och hepp,
 Hon till den olyckliga trågårdens lopp,
 Att göra på lifwet en ända."

32. Hon dignade, maktlös till hand och till fot,
 Hon kröp till den lösbundna salen
 Der tog hon sitt låger bland wifnande spån,
 På rastlande lös i dengrande snön,
 Der låg hon, bestormad af qwalen.

33. En gråtande gosse hon framsödde der
 Med wild, outsigelig smärta,
 Nu såg hon sitt ödes förfärliga mål,
 Hon ref ur det yswiga håret en nål,
 Och stack i den nysöddes hjerta.

34. Först när hon fulländat sitt blodiga mord,
 Åt! då hennes sans återwänder,
 Hon ryste af sasa för samwetets ljud:
 "Hwad gjorde jag nu, o min Herre och Gud!"
 Hon ropte och wred sina händer.

35. Hon uppres med blodiga händer en graf
 Wid dammen inunder en backe,
 "Der hwile i Gud, min olycklige son!
 "Der hwile för alltid från jemmer och hån
 "Grån steglen mig korparne skete!"

36. Och detta är blöfset, som sorgligt och hemstet,
 Wid groddammen flammor och stiner,

Der har ingen wert hwarken rot eller hågn,
 Ej någonsin faller der dagg eller regn,
 Blott winden der slagande hwolner.

37. Från galgbacken högt, bakom trågårdens
 mur,

Och högt ibland steglen och hjulen,
 Ser hennes dödsfalle ännu från en stång —
 Ser ned öfwer gräswen, blott tre qwarter lång —
 Så dyster, så tom och så mulen.

38. Der smyger en flugga så sorglig och blef,
 När nåsterna steglen betäcka,
 Från galgbacken neder till groddammens strand
 Will släcka den lilla oroliga brand —
 Och suckar; och kan den ej släcka.

Stockholm,
 Tryckt hos J. Hörberg, 1824.
 Salles i Björnstedts Bokhandel i Stockholm.